

Haberin adresi: /haber.php?haberno=153188

Bir komplo teorisi

19/05/2005

İsmet Berkan - ismet.berkan@radikal.com.tr

Adalet ve Kalkınma Partisi, özellikle iktidara geldiği andan itibaren kendi geleneksel köklerinden ciddi biçimde kopmaya başladı.

Türkiye'de geleneksek İslamcı siyaset, sadece İslamcı değil aynı zamanda anti-Batı bir harekettir de. Oysa Ak Parti, daha ilk günden itibaren siyasi geleceğini Batı'ya daha da fazla entegre olmaya bağladı.

Bir iddiaya göre, Ak Parti'nin bu politikası o sıradaki koşullardan kaynaklanan pragmatik bir seçim değildi; kökeni çok daha derinde olan bir siyasi ayrımın sonucuydu geleceği Batılı siyasetlerde aramak.

Bu teoriye göre, Türkiye'de bir İslam devleti kurmak, Türkiye'yi teokratik bir devlete çevirmek ne mümkündü ne de gerçekçi bir beklentiydi.

O yüzden, İslamcıların gerçek çıkarı, demokrasiyi ve demokratik özgürlükleri savunmaktan geçiyordu. Ancak, Batı tarzı özgürlükler yerleştiğinde din ve ibadet özgürlüğünün önündeki bütün engeller kalkabilir, Türkiyeli Müslümanların sıkıntıları bu yolla giderilebilirdi.

Bu görüşlerden hareketle Ak Parti özgürlükleri savunmaya başladı, AB reformlarını art arda gerçekleştirdi. Ama bu arada gerek Ak Parti'nin ve gerekse bu partinin geleneksel çekirdek kitlesinin bazı talepleri vardı... Mesela, en basitinden türban ya da örtünme sorununun çözülmesi.

Oysa Ak Parti iktidarı döneminde bırakın bu sorunun çözülmesini daha beter uygulamalar başlamış, Meclis Başkanı bile bir daveti eşiyile birlikte verememiş, Ak Partililerin eşleri Çankaya Köşkü'ne gidememişti.

Batı'ya ve onun özgürlüklerine güveniliyordu, o yüzden türban konusuna yüklenilmiyordu ama birden güvenilen dağlara da karlar yağmaya başladı. Ne Avrupa Birliği ve ne de Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, türban konusunda Ak Parti gibi düşünüyordu.

Ak Parti anlamaya başlıyordu ki, türban talepleri, özellikle Fransa'nın başı çektiği bir kısım Avrupa ülkesine göre bir özgürlük sorunu değil tam da eskiden beri Türkiye'de söylendiği gibi demokrasiye yönelik bir tehditti.

Bu, Ak Parti için bir kırılma noktası oldu.

İkinci kırılma noktası Kıbrıs'tı. Ak Parti, burada da geleneksel milliyetçi (anti-Batı) tabanıyla karşı karşıya kalmak pahasına çözümünü savundu. Ak Parti'nin aldığı siyasi risk çok büyüktü. Kıbrıs'ta referandumlar sonrası Rum tarafı hayır deyince pek bir şey kazanılamamış oldu. Ama yine de hükümet, özellikle de Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, Batılı liderlerden, Kıbrıs konusunda üstlendiği bu riske karşılık ciddi bir takdir bekliyordu.

Oysa 17 Aralık AB zirvesinde bu takdirin zerresi gösterilmediği gibi Avrupa başka başka taleplerle ortaya çıktı. Başbakan, kendini ihanete uğramış hissediyordu. Daha sonra o gün duygu dünyasında olanları Milliyet gazetesine 'İçimde bir tel koptu' diyerek anlatacaktı.

* * *

Gerek türban ve gerekse Kıbrıs konusu, sonra art arda gelmeye başlayan Ermeni soykırımı ve Abdullah Öcalan meseleleri hükümette ciddi bir Batı karşıtı ya da kuşkucu havaya neden oldu. (Daha önceki zina krizi ve mart ayındaki kadınlara dayak hadisesi unutulmamalı.)

İşte bu hava içinde, Türk Ceza Kanunu'nda tavizsiz bir tutum izlemeye başladı hükümet. Bu yasanın gelecekte AB ile çok büyük bir çatışmaya yol açacağını görmek için kâhin olmaya gerek yok. Hükümet, son üç yılda kendi yaptığı demokratik reformların önemli bir bölümünü geri alıyor.

Acaba hükümet, gerekirse Avrupa'dan vazgeçeriz demeye mi hazırlanıyor? Acaba hükümet gerçekten rota değiştirmek mi istiyor?

© Radikal internet baskısında yer alan tüm metin, resim ve benzeri içeriğin hakları Doğan Gazetecilik A.Ş.'ye aittir. Hiçbir şekilde basılı ya da elektronik bir ortamda (CD, İnternet vs.) kaynak gösterilse bile izin alınmadan kullanılamaz.